

Da Husholdersken var gaaet, fortsatte Jægermesteren:

„Jeg gør vistnok bedst i at forberede Dem paa, at min Ven er lidt enfoldig og noget naragtig. Men forøvrigt er han et godmodigt og hjertensgodt Menneske, som vil være stolt af at gøre Deres Bekendtskab.“

Med denne Anbefaling traadte Hr. Frandsen lidt efter ind i korrekt Visitdragt og hilste paa Husets Herre, paa Jytte og tilsidst ogsaa paa sin Ven med en tavs Hovedbøjning og samlede Hæle. Han havde friske Skrædderlæg nedad Benklæderne, en Krysantemum i Knaphullet og holdt desuden en let Stok i Haanden, hvad der indbragte ham et strengt bebrejdende Øjekast fra Jægermesteren. Da han saae det, forklarede han ham i Forfjamskelse, at Visitstokken var en ny udenlandsk Mode, som ogsaa herhjemme var i Færd med at blive indført i de fineste Krese.

„Af Hensyn til Hr. Froms Billeder vil du dog maaske vise os den Venlighed at sætte det Spyd fra dig,“ sagde Jægermesteren og saae hen paa de andre med en Hovedrysten, mens Hr. Frandsen — rødmende som en irettesat Skoledreng — anbragte Stokken i en Krog.

Forholdet mellem de to Venner var ellers igen gaaet i Leje efter Sommerens Rivninger. Som Jægermesteren i det hele nu saae Tilværelsen i et forklaret Lys, nærede han heller ikke længer Bekymring for sin Ægteskabslykke. Skønt Frandsen havde faaet en Ansættelse i Landbrugsministeriet og — paafaldende nok — var flyttet til København omtrent samtidig med, at han selv